Nr. 52. 1932.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote**. — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy**.
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

Katowice, sobota, dnia 24. grudnia 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

ROZPORZĄDZENIE
Wojewody Śląskiego
z dnia 11. października 1932 r.
o czasie otwarcia jadłodajni (godzinie policyjnej).

Na podstawie §§ 137 i 139 ustawy z dnia 30. lipca 1883 r. o ogólnym zarządzie kraju (Zb. u. pr. str. 195) i §§ 6, 12 i 15 ustawy z dnia 11. marca 1850 r. o zarządzie policyjnym (Zb. u. pr. str. 265) za zgodą Rady Wojewódzkiej odnośnie do obszaru górnośląskiej części Województwa Śląskiego, oraz na podstawie § 1 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości oraz Najwyższej Władzy Policyjnej z dnia 3. kwietnia 1885 r. o godzinie policyjnej (dz. p. p. austr. Nr. 62) odnośnie do obszaru cieszyńskiej części Województwa Śląskiego, zarządzam co następuje:

§ 1.

Wszelkie jadłodajnie, jakoto: restauracje, cukiernie, kawiarnie, mleczarnie, piwiarnie, winiarnie, bary, kuchnie publiczne, bufety, szynki, karczmy, gospody oraz ruchome kuchnie uliczne, mogą być otwarte codziennie od godziny 7-mej rano (poranna godzina policyjna) do godz. 24-tej, o ile w myśl istniejących przepisów o podatku przemysłowym zakład należy do kategorji I-ej przedsiębiorstw, obowiązanych do wykupienia świadectwa przemysłowego, i do godz. 22-ej o ile zakład należy do kategorji niższej (wieczorna godzina policyjna).

§ 2.

(1) Władze, wymienione w ustępie trzecim mogą w poszczególnych wypadkach — o ile tego będą wymagały warunki miejscowe — zezwolić na przedłużenie czasu otwarcia jadłodajni poza godziny ustalone w § 1.

(2) Zezwolenia na przedłużenie godziny policyjnej będą wydawane tylko indywidualnie i na okres czasu nie dłuższy od 1 roku. Zezwolenia takie mogą być każdej chwili cofnięte przez władzę, która zezwolenie wydała, w szczególności jeżeli tego wymaga interes publiczny.

(3) Władzami powołanemi do wydawania zezwoleń, o których mowa w ustępie pierwszym, są na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego miejscowe władze policyjne, na obszarze powiatów cieszyńskiego i bielskiego — Starostowie, zaś na obszarze miasta Bielska — Dyrektor Policji w Bielsku.

(4) Udzielenie zezwolenia na przedłużenie godziny policyjnej przez miejscową władzę policyjną na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego, z wyjątkiem miast Katowice i Królewska Huta i obszaru powiatu katowickiego, może nastąpić jedynie za zgodą właściwego Starosty.

§ 3.

Starostowie i Dyrektorowie Policji są upoważnieni do zarządzenia w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych względami bezpieczeństwa lub spokoju, czasowego skrócenia ustalonego w § 1 czasu otwarcia jadłodajni. W razie wydania takiego zarządzenia tracą jednocześnie i automatycznie ważność na obszarze objętym tem zarządzeniem i na czas jego trwania wszelkie zezwolenia na przedłużenie czasu otwarcia jadłodajni.

§ 4.

(1) Z upływem godzin, w których dopuszczalne jest otwarcie jadłodajni, przeznaczone dla publiczności wejścia do jadłodajni muszą być zamknięte.

(2) Przebywanie gości w jadłodajni po godzinie, o której lokal winien być zamknięty, jest zakazane.

§ 5.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do restauracyj i bufetów kolejowych oraz wagonów restauracyjnych.

§ 6.

(1) Kto po godzinie prawnie przepisanej przebywa w lokalu jadłodajni mimo, że go gospodarz (koncesjonarjusz, względnie jego zastępca) lub przedstawiciel uprawnionej władzy wezwał do wyjścia, oraz

(2) sam gospodarz lokalu (koncesjonarjusz, względnie jegu zastępca), który zezwala na przebywanie w swej jadłodajni gości po przepisanej prawnie godzinie

będzie karany w drodze administracyjnej grzywną do 60,— zł. w razie niemożności ściągnięcia grzywny — aresztem do dni 6-ciu, o ile czyn według art. 12 ustawy z dnia 21. marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 51 , poz. 423) nie ulega karze surowszej.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. grudnia 1932 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą postanowienia § 1 ust. 1—3 rozporządzenia policyjnego z dnia 1. lipca 1904 r. o wykonywaniu przemysłu gospodnio-szynkarskiego (dz. urz. Rej. Op. str. 230) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem policyjnem z dnia 4. października 1927 r. (Dz. U. Sl. Nr. 22, poz. 43) i rozporządzenia Komisarza Rządowego Sląska Cieszyńskiego z dnia 16. listopada 1920 r. L. I. 686/3 w sprawie ustalenia godzin policyjnych.

Wojewoda Śląski:

(—) Dr. Grażyński.

Przedruk z Dz. Ust. Śl. z dnia 15. listopada 1932 r. Nr. 22.

Rozporządzenie Policyjne

Dyrektora Policji w Katowicach

z dnia 14. grudnia 1932 r.

o zakazie strzelania w okresie świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policji z dnia 11 marca 1850 (Zb. ust. pr. z r. 1850 str. 265) § 143 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 (Zb. ust. pr. z r. 1883 str. 195) § 2 ustawy o zarządzie policji z dnia 19. czerwca 1912 (Zb. ust. pr. z r. 1912 str. 182) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zakazuje się strzelania w czasie świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku (Sylwestra) z broni palnej, ze straszaków jak i przy pomocy petard oraz żabek, przyrządzonych z cali chloricum lub innych materjałów wybuchowych.

§ 2.

Zabrania się składom aptecznym, drogerjom i innym sklepom sprzedaży chloranu potasowego (cali chloricum, Sól Bertholeta) i wszelkich substancyj, posiadających własności wybuchowe.

Postanowienie powyższe nie dotyczy sprzedaży tych substancyj osobom, uprawnionym do ich nabywania na podstawie właściwych przepisów.

Z aptek chloran potasowy i substancje, posiadające wyżej wymienione własności, mogą być wydane jedynie za receptami lekarzy.

§ 3,

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia podlega w drodze administracyjnej karze grzywny 30 zł. lub karze aresztu do 3-ch dni, o ile dane wykroczenie nie pociągnie za sobą ostrzejszych skutków przewidzianych przez inne ustawy. Odpowiedzialność za naruszenie przepisów § 1 przez niepełnoletnich lub niewłasno-wolnych ciąży również na rodzicach oraz osobach sprawujących opiekę.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze miasta Katowice i powiatu katowickiego do dnia 6 stycznia 1933 włącznie.

Za Dyrektora Policji

(—) Gebhardt

Wice-Dyrektor.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 27 października 1932 r.

Prawo o stowarzyszeniach.

(Ciąg dalszy z nr. 51.)

1. egzemplarz statutu stowarzyszenia;

2. dowód zgody centrali stowarzyszenia na powstanie oddziału;

3. wykaz składu osobowego kierownictwa oddziału wraz z jego adresami i;

4. adres lokalu, w którym ma się mieścić oddział.

Władza może sprzeciwić się założeniu oddziału w warunkach i na zasadach przewidzianych w art. 13 ust. 1 i art. 14.

Kierownictwo oddziału ma również obowiązek w 2-tygodniowym terminie zawiadomić władze o każdorazowej zmianie swego składu osobowego, adresu oddziału i statutu stowarzyszenia, licząc termin powyższy od dokonania zmiany względnie od powzięcia o niej wiadomości.

Postanowienia art. 15 i 16 mają odpowiednie zastosowanie do oddziałów stowarzyszenia.

Art. 42. Związki stowarzyszeń lub innych osób prawnych mogą być zakładane przy analogicznem zastosowaniu do nich przepisów niniejszego rozdziału, z tą różnicą, że dla założenia związku wystarczy udział trzech stowarzyszeń względnie osób prawnych.

Art. 43. W stosunku do stowarzyszeń, korzystających z ofiarności publicznej, albo z zapomóg udzielonych im przez władze lub instytucje publiczne, bez względu na cele tych stowarzyszeń, mają zastosowanie następujące postanowienia:

a) o terminie, miejscu i przedmiocie każdego walnego zgromadzenia obowiązane są zawiadamiać bezpośrednią władzę nadzorczą: dotyczy to również posiedzeń zarządu stowarzyszenia, o ile przedmiotem obrad mają być sprawy, związane z użyciem funduszów uzyskanych w drodze określonej we wstępie niniejszego artykułu;

b) władza może delegować na ich posiedzenia swego przedstawiciela, upoważnionego do zabierania głosu, żądania informacyj od zarządu, komisji rewizyjnej i innych organów stowarzyszenia, i czynienia swych uwag co do gospodarki stowarzyszenia, celowości czynionych wydatków, potrzebnych reform i t. p.; delegatem tym może być zarówno urzędnik władzy rządowej jak i zainteresowanej władzy samorządowej lub instytucji publicznej;

c) w razie powtarzających się uchybień w gospodarce stowarzyszenia może ono być przez władzę rejestracyjną pozbawione prawa korzystania z ofiarności publicznej lub z zapomóg.

Art. 44. Nadzór władz nad stowarzyszeniami przewidziany w niniejszym rozdziale, nie narusza uprawnień władz, wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucyj opiekuńczych.

Art. 45. Bliższe przepisy co do sposobu prowadzenia rejestru, zgłaszania wniosków, formy ogłoszeń, udostępnienia korzystania z rejestru, sposobu postępowania w sprawach rejestracji, oraz co do opłat rejestracyjnych a także za odpisy i wyciągi z rejestru, wydaje Minister Spraw Wewnętrznych.

Rozdział IV.

Stowarzyszenia wyższej użyteczności.

Art. 46. Stowarzyszenia, których rozwój jest szczególnie użyteczny dla interesu państwowego lub społecznego Rzeczypospolitej, mogą być uznane za stowarzyszenia wyższej użyteczności.

Art. 47. Uznanie to następuje w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, wydanego na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych postawiony w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Uznaniu towarzyszy nadanie stowarzyszeniu odpowiedniego statutu, regulującego w szczegółach byt prawny stowarzyszenia.

Jeżeli stowarzyszenie to było poprzednio zarejestrowane w innym trybie, ma być ono skreślone z dotychczasowego rejestru.

Zmiany statutu odbywają się tym samym trybem co nadanie statutu.

Art. 48. Stowarzyszenie wyższej użyteczności posiada osobowość prawną.

Stowarzyszenie może przyjmować zapisy i darowizny oraz nabywać majątek ruchomy i nieruchomy bez ograniczeń i bez potrzeby uzyskiwania zezwoleń, przewidzianych w przepisach specjalnych, regulujących sprawy zapisów i darowizn oraz nabywania majątku przez osoby fizyczne i prawne.

Art. 49. Minister Spraw Wewnętrznych i Minister Skarbu władni są do udzielania stowarzyszeniom wyższej użyteczności szczególnych ulg i zwolnień w podatkach i opłatach tak państwowych jak komunalnych.

Art. 50. Przewidziane w art. 2 ograniczenia co do udziału w stowarzyszeniach osób nieletnich nie dotyczą stowarzyszeń wyższej użyteczności, o ile statut sprawę udziału tych osób ureguluje inaczej.

Młodzież szkolna uczestniczyć może w stowarzyszeniach wyższej użyteczności jedynie w oddziałach, zorganizowanych dla niej w obrębie szkół i znajdujących się pod dozorem władz szkolnych.

Art. 51. Uznaniu może towarzyszyć nadanie stowarzyszeniu przywileju wyłączności działania w określonym zakresie na obszarze całego Państwa lub mniejszym, co pociągnie za sobą wyłączenie wszelkich innych stowarzyszeń od wkraczania w ten zakres na odpowiednim obszarze bez względu na ich dotychczasowe uprawnienia i brzmienie statutów.

Art. 52. Nadzór nad stowarzyszeniami wyższej użyteczności sprawuje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 53. Do wykonywania nadzoru władza nadzorcza powoła dla każdego stowarzyszenia specjalnego delegata, uprawnionego do stałej kontroli stowarzyszenia stosownie do instrukcji, jaka będzie dla delegata przez władzę nadzorczą ustalona.

Art. 54. W razie stwierdzenia, że stowarzyszenie wyższej użyteczności nie wypełnia swych zadań lub wypełnia je nienależycie, władza nadzorcza może zawiesić w działalności władze zarządzające stowarzyszenia i ustanowić zarząd przymusowy na czas potrzebny do zwołania walnego zgromadzenia członków, celem przeprowadzenia nowych wyborów władz zarządzających.

Art. 55. W warunkach szczególnych, przewidzianych w statutach stowarzyszeń, jak również w tych przypadkach, kiedy wymaga tego interes Państwa, stwierdzony uchwałą Rady Ministrów, stowarzyszenia wyższej użyteczności będą podporządkowane władzom państwowym, przewidzianym w ich statutach.

Art. 56. Gdyby stowarzyszenie wyższej użyteczności straciło rację bytu, Rada Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych postawiony w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami zadecyduje jego rozwiązanie.

W tym przypadku Minister Spraw Wewnętrznych wyznaczy likwidatora (ów) stowarzyszenia.

Gdyby statut stowarzyszenia nie przewidywał przeznaczenia jego majątku na przypadek rozwiązania, zadecyduje o tem Rada Ministrów.

Rozdział V.

Postanowienia karne.

Art. 57. Niezastosowanie się do zarządzeń władzy nadzorczej, wydanych na podstawie art. 11 ust. 2, art. 15 i 24, jako też przekroczenie postanowień art. 12, 13, 23 ust. 1, art. 41, 43 pkt. a i art. 59 ust. 2 ulega w trybie karno-administracyjnym grzywnie do 500 zł.

Rozdział VI.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 58. Do stowarzyszeń istniejących w chwili wejścia w życie niniejszego prawa będą miały zastosowanie jego postanowienia.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami drogą rozporządzeń określa bliżej sposoby przystosowania tych stowarzyszeń do wymagań niniejszego prawa, jak również sposoby załatwienia spraw będących w toku postępowania w chwili wejścia w życie niniejszego prawa.

Spółdzielnie, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego prawa, jeżeli uprawiają działalność kulturalną — mają obowiązek w ciągu 3 miesięcy zgłosić powiatowej władzy administracji ogólnej dane przewidziane w art. 12.

Art. 59. Związki zawodowe, istniejące na podstawie dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów o pracowniczych związkach zawodowych (Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 209), którym władze, w dekrecie przewidziane, zezwoliły na wykonywanie statutowej działalności na obszarze całego Państwa, mają prawo swobodnego otwierania swych filij poza terenem, na którym obowiązuje ten dekret, z zachowaniem jedynie przepisów ust. 2 niniejszego artykułu, przyczem zwolnione są przy otwieraniu swych filij od obowiązku dostosowania się do artykułów 2, 12 — 14, 19 — 26, 28, 29, 31 — 42, 45 — 56 niniejszego prawa.

(Ciąg dalszy nastąpi)

(Przedruk z Dz. U. R. P. z d. 24. X. 1832 r. Nr. 94.)

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pro nobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8

